

Վահան Թորոպենց

Օտար է չսիրողը

Չեմ գիտեր, թե ինչու կողողան այն ամեն շարժուն և անշարժ, անզգա իրերը, որոնց կհարիմ ունե կերպով. բոլորն ալ կթրթռան երկյուղով մը և կսարսռան չարաճճի տղու մը ձեռքին մեջ բռնած թռչունի մը պես, իբր թե բոլորին ալ վիրավորած ըլլայի, բոլորին սրտին սուր մը տեղավորած ըլլայի:

Մանուշակը, որ համբույրիս տակ կուլա, և փրցուցած ցողունես արյունը կվազե կաթիլ առ կաթիլ: Քարերն անգամ իմ հպումիս տակ կողողան և կշարժին:

Աչքերս չեմ կրնար տեղ մը գամել, նայվածքներս առանց աչքերես դուրս ելլելու կմարին ճրագի մը պես հոգիիս անդունդին մեջ լույսի անդունդը...

Բայց ինչո՞ւ դուրսի աշխարհը գիս գիշեր մը կկարծե, և ամեն ինչ խույս կուտա ինձմէ:

Բան մը կփնտրեմ, կփնտրեմ և չեմ կարող գտնել: Չեմ հիշեր, թե ինչ կորսնցուցած եմ, բայց կփնտրեմ և չեմ կարող գտնել: Իբր թե այս աշխարհեն չըլլայի՝ ամեն մարդ ինձ խիստ կնայի, և ես, հոգնած երագելեն՝ դեպի մենությունները կվազեմ:

Կզգամ, թե պարապություն մը կա իմ հոգիիս խորությամբ մեջ, գոր ոչ ձայները կրնան լեցնել, և ոչ ալ աշխարհի բոլոր թրթռումները կրնան գրավել այդ թափուր միջոցը:

Օտար եմ ես այս աշխարհին:

Օ՛, սարսուռը վարդերուն, որոնց լացեն կհյուսվի իմ երիտասարդ ողբս: Օ՛, արյունը կակաչին, որ իմ մենավոր աղոթքս կհալածե իր կյանքի անապատին մեջ:

Եվ ցայգին մեջ չնիրհող առվակը կմրմնջե ինձ. «Սիրե՛, սիրե՛»: